

[Ole Bjørn Kraft.]

testeret ved Konferencen i London. Rusland maa varetage sine Interesser, og de gaar naturligvis ud paa, at det vil med i alle Forhandlinger om Tyskland. Vi maa varetage vore Interesser. Det er ikke dansk Udenrigspolitik's Opgave at undersøge, hvilke Interesser andre Stater har, men først og fremmest, hvad der er vore Interesser, og vore Interesser er det, at vi søger at føre vor Sag frem, hvor vore Forhold og Interesser debatteres, og hvor de bliver afgjort. Udenrigsministeren har henvist til, at vi ikke ene af de nordiske Stater burde søge Adgang til en Konference, hvor kun 3 af Besættelsesmagterne deltog. Dette Synspunkt er et virkelighedsfjernt formelt Diplomati. Hvorledes man end vender og drejer Tingene, er det en Kendsgerning, at vi er direkte Nabo til Tyskland, Norge og Sverige ikke; vi har det sydslesvigske Spørgsmaal at varetage, Norge og Sverige ikke.

Hvad nu Sydslesvig angaar, har Udenrigsministeren udtalt, at vi har sikret os, at Sydslesvig ikke kommer til Behandling i London. Det er virkelig ikke noget Forsvar. Det, der var Udenrigsministerens og Regeringens Opgave, var at sikre, at Sydslesvigsagen kom til Behandling, og at vi var til Stede. Politik bestaar ikke i at finde Vanskeligheder som Motivering for ikke at foretage sig noget, men at foretage sig noget for at overvinde Vanskelighederne. Benèlux-Landene blev ogsaa først modtaget med Modstand, men, højtærede Udenrigsminister og højtærede Statsminister, de fik deres Vilje. De blev repræsenteret, og de Spørgsmaal, som først blev afvist og ikke skulde behandles, Revisionskravene, blev dog i det mindste diskuteret i London. Vi har Forpligtelser over for Sydslesvigerne og over for vort eget Standpunkt, men vi har svigtet denne Opgave. Resultatet foreligger. Da vi ikke foretog os noget positivt ud over smukt formulerede Noter, var der naturligvis ingen, der interesserede sig for Sydslesvigsspørgsmaalet paa Konferencen. Hvorfor skulde man ogsaa gøre det, naar vi, der var nærmest interesserede, ikke vilde paatage os noget Ansvar i den Anledning? Det vil ikke blive lettere for os at hævde vort Synspunkt i Fremtiden. Det er rigtigt, hvad en Korrespondent til „Manchester Guardian“ har skrevet, at det er lettere, hvis disse vanskelige Spørgsmaal om Grænserevision og det sydslesvigske Spørgsmaal bliver gjort til Genstand for en forudgaaende Afgørelse end en efterfølgende Afgørelse, naar en tysk Centralstyrelse først er etableret. Det er vor Opfattelse, at Regeringen

har paataget sig et stort Ansvar ved sin Holdning. Hvordan man end vender og drejer Tingene, er det en Kendsgerning, at vi nu ikke har nogen Mulighed for direkte at gøre vore Synspunkter gældende over for de Magter, der bestemmer Udviklingen i Vesttyskland. Og det er ligeledes en Kendsgerning, at den hidtil førte officielle danske sydslesvigske Politik har lidt et Nederlag. Den har ikke været i Stand til at naa de Maal, den har sat sig. Den har ikke blot ikke naaet dem, men den maa se en Udvikling i Øjnene, der gør Udsigterne til en Ændring stadig mindre. Medens vi sender vore Noter og foretager vore diplomatiske Henvendelser og derved søger at gøre vore Synspunkter gældende, gaar den politiske Udvikling i Sydslesvig i den stik modsatte Retning. Det er ikke første Gang, jeg har Lejlighed til at fremhæve det over for den højtærede Udenrigsminister her i Salen, men det er en alvorlig og dybt uheldig Kendsgerning, at i Stedet for administrativ Adskillelse er den holstenske Indflydelse i Sydslesvig, støttet af Flygtningene, blevet stadig større, og Flygtningene selv slaar sig mere og mere til Ro i Landsdelen, saaledes at deres Indflydelse er stadig voksende, ogsaa over Administrationen.

Jeg behøver ikke at fremhæve over for Regeringen, hvad dette betyder. Danmark har officielt mange Gange givet Udtryk herfor. Det er meget stærke Ord, vi har brugt i vort Memorandum af 31. Januar om Flygtningefaren for Danmark, og Regeringen har selv ikke været blind for, hvor fortvivlede og vanskelige Forhold der vilde blive for Sydslesvigerne, hvis de i Løbet af det kommende Aar uden at opnaa den administrative Selvstændighed, uden at have set en Lettelse af Flygtningepresset skal se deres Skæbne knyttet til en vesttysk Centralregering.

Kan vi roligt se paa, at den Udvikling fortsætter? De Partier, der har rettet en Henvendelse til Statsministeren, kan det ikke. Vi vil ikke være medansvarlige for ikke at have gjort ethvert Forsøg, der var muligt, paa at faa Ønsker, som vi finder berettigede og overensstemmende med den demokratiske Udvikling, vi ønsker i Verden, forstaaet og imødekommet. Den hidtil anvendte Vej har vist sig ufarbar. Vore Noter og Henvendelser og Samtaler har ikke givet noget Resultat. Er der i øvrigt overhovedet kommet noget Svar paa vor sidste Henvendelse om den administrative Adskillelse og Flygtningene? Vi maa vide, hvor vi staar. Jeg beder den højtærede Udenrigsminister udtale sig her fra Tingets Talerstol om det